

§ 7. Начало на славено-българскый съюзъ въ придунавскыѣ земи (514—527).

Въ тѣзи критическы времена за имперіята, И-ръ Анастасъ турилъ на дѣло старата византійска политика, като гледаль да привлече къмъ себѣ си часть отъ тѣзи страшны за тѣхъ варвары и да раздѣли силѣ имъ. И види са, че той былъ сполучилъ до нѣидѣ въ плановѣ си, защото вече въ 514 г. имало много Българи, които служили въ императорскыѣ легіоны. Но главната чета си оставала сѣ пакъ въ напрежнитѣ, враждебны отношенія къмъ имперіята, тѣй щото сетнѣ въ 517 г. нашествіето на Българыѣ было по-ужасно отъ сичкыѣ дотогавашны. Варварыѣ опустошили и облѣли съ крѣви Македонія и Тессалія чакъ до Термопили и разорили часть отъ Епиръ. Тѣй наречената *голяма стѣна*, която И-ръ Анастасъ былъ направилъ отъ Понта до Силиврія, за въспиранъето на българскыѣ втурванія, не принесла никаква полза. — Силната войска, испратена срѣщу Българыѣ, подъ предводителството на императорова племенникъ, Помпея, была досущъ разбита при Адрианополь, и тысяща фунтове злато нестигнжли за откупъ на римскыѣ плѣнници, отъ които една часть Българыѣ завели съ себя си въ робство, а другата часть тѣ убили изъ ненависть къмъ туй племе.

Сетнѣ, около 527 г., въ правленіето на И-ра Юстиніана, ный намѣрвамы първыѣ дыри на широкъ *славенскый съюзъ* по Дунава. И туй не е былъ еще *съюзъ на племена*, подъ властью на единъ владѣтель, но *съюзъ на водителитѣ на славенскыѣ племена*, за да си подадѣтъ взаимна помощъ и да дѣйствувать съ общы, съединены силы противъ имперіята. Тукъ ный вече гледамы *Славены* да са бѣжтъ въ четыѣ българскы и *Българи* — да помагать на Славеныѣ при първа тѣхна нужда; а туй ставало, за-